

- א. ספרות תפסור - צוהי פרטיות לקרוא. בהרשנות הקוראן יש תוקף איסכאלוג (מדיהק), והספחות הסונות נחלקת ל-4: אפסית, חנאפית, טאלנת (תניול), ✓
 גררה מכונת גמ גמ ספחות הנתת. הספוח מסתמך על אי אונולאופרה-תוחת עם מולטי.
- ב. אפסוק אל נבל - אלת פרטנות אפיה בוחננן אנת סידת יריצנו ✓
 על א פסוק מהממ"מ ואת מועד הירידה. אפי זה מדרגים
 אלת תשיבות הפסוקים מרחינה האכתות, כאטר המאווחר בצמן
 גוכר על המוקדם בצמן.
- ג. נסה ומנסה - מתופה פרטנות שמתקדנת בנני ניסאמ - ✓
 אפיה נקבע מתי יש סתירה בין פסוקים, וכי איך מישידי
 את הסתירה אפי אסאד אל נבל - אפי מועד ירידתם על הפסוקים.
- ד. חריות - מסולת/מטיות: אנויות, ממשל או מתגלים שמיחסי ✓
 אנכיל מומד או למאפיני ישרי האב. ספחות החריות משוננס רחנת
 התל, אמרת בנישאן שוננ: איאת, אהה וככו, ונחשת אשנייה
 בתשיבותה אחרי הקוראן. הספחות נלצות גם באסטרך - תחנן ✓
 אימוד שסוק ב"חוס האפה אסוקים אנומיהם התל מתקופת הנבל
 אדע היום. הפוסקא קובעת את חשיבות ^{באיות} הספחות החריות.
- ה. עדות אלף - עדות אלף זהו מוסד בו יש חייב בשיני טמון (בפד), ✓
 שהעשה שלו מוכן לתת או שלל תמיורת התחייבותו של הכדק (33 ע)
 אפרת את החוק המעשה והחייב פוטל רש או בורח. האד מתחייב בשופו
 (כאז) או בממון אפיוע החוק. החלכה החריות והמוסלמית בנעם בשל
 מתי האד חייב. התגמה המוסלמית המו אהקל ליה האד, ולאמון שהמו ✓
 או באמת התכוון אפיוע - המו או צפה את האפשות, ונמנה צו מתחלת
 על אהלה היהודית. אמש, נקדז כי נימך אהיפוע קודם מהחייב,
 ורק אק או פרת חולו - אלת אסדק. בנופל, נותנש שהוג -
 צמן מסוים אדק אלנת ולמבטו את החייב ולחילדו אלא צפני
 שכופט על האד אסחז את החוק.

מוסד התחבוב: בתלמוד יש נוהג - דקר כתובה (בתולה - 200, גתה ואלמנה - 100) ותוספת כתובה (תוספת שהבא יכל לקבוע כמה יתן).

ואם אנו מוצאים הלכה לפני זמ אקר כתובה ביהדות מתוקן א- 8 הלוי, ותק אחד ניתנה לפני. רש"ז אמן שזה משין נחשב דנין, כאלו כבר נקנתה ומוסר לה לר"מ יחסי אישות עם אחר. ההו מוסל כי אם לאחר הנישואין לא הוצה לר"מ יחסי אישות אתו - ההו יכל לקב את הפסל חצה שכן "לא נפתה ממנה". דר שרידמן טוען שקמוסד של כתובה - הנוהג לתק את הסכום ולתת קוצה תחת ליהדות מה-גוסלם עם נתינת מוהר לכה ירם החתום.

- אנה מתעוררת שאל נוספת במשפט ותלם יהודית ומוסלמית - איזה שאידיה את שטר כתובה, ובאזה מלגש אותה וח"כ לפרוץ לה כמה את הכתובה - איך נדפז כמה ח"כ לפרוץ? ולגי עקר כתובה אין דעה כי צה גדוע, אך ולגי תוספת כתובה יש מחוקת:

ר' פנח זאן מבקבד אומר: נמנע קהלותיה ואחיותיה, בודקי אצון, ונותנ את הנישוק ר' שירא זאן אומר: אין דין כזה בהלכה, ואין מסורת בעל שארה בהשפחתו, אצונו נהלים לא לתת אלא אם תעב הפעולה, שהי יתכן וכבר פסדה אולם ואת הוצה ענית, והמוצאו מחבו אלו הוואי.

ר' אבן הרצב מאשכנז פוסק כמו ר' צימח זאן (ההלכה הציפה אליו) אך מוסד שבוקים עם עם קהלות מצד אבא.

בהלכה המוסלמית עם כן קיימים חילוקי דעות: אלו יוסול אומר: לפי אחיות בנות דוגות (בור נכח), לפי אלו אלו דור לפני - לפי האמא והגורה, לפי סרחסי: קיימת מצד האבא, כי מעמד גדל קדע לפי האק, נאומד נוסל טוען שיש היררכיה, קוצה אחיות בנות דוגות ואז אמא, דעה לפי אבן סחמן - הרי שהצדק עם ר' שירא זאן - לא הייתה ולא (בהלכה הלכה שכזו, אין סומותן, ויש להתעק רק א האיה בכתב.

צוהי דעמא טובה לדיון שהתעורר ונפסק רק בתק האונע, פלא צבר קוצה בהלכה, ומקרו שפי תהאב בדיון ובהלכה המוסלמית. הנסיון אישר קו מוכן אל קדע החברה

שבוסק בשה שאפי קדע כי הלכה זו תנוול אם לא בת חסות יהודיה, ויי כאן נסיון אמנע Forum shopping ובוסקת יתדע ממצאים אסוק כמו המוסלמי.

3. מהן הסוגים שלפון הפסח המסלולי אל המעשה העברי והאזכור את חבני המעשה העברי לקולנו מוסדות משלמי צימ?

הוא מ- 750-760 (שלאן קני אומיה), ומ- 1958-750 (שלאן קני גאס) היה נהוג היו בתקן המוסלמי בעיקר בקרב ובמרכז סורו ופומפדיותו. הם נהנו מיתוסים טובים של השלפן והאווסיסה ולכן התפתח במין קדומים, שפה ותחבולות. למי זאת שפת תפילתם נשארה אהודת ושפת התלמוד אמיתית (שכפמק הפכה לנחלת מעטים). הם היו במשך בני חסות - אהלו בט"ה -

התחייבות חובצית-חוקית לקיים את חוקי המצווה ובתמורה הם קיבלו הגנה כיצית אל תימם. כבני חסות הם היו צריכים לשלם ג'רה - גם גאלולתו, וכן לעמוד ב-3 תענוג: אסור היה להם ארוב אל סוס, אסור להקות בתם לזוהם יומם מהמסגד שעזרם ולגסול - אסור להחליט כמו המוסלמים אלא ללקוח קדד מיוחד שמפיד אותם מהמסלמים. בתמורה הם נהנו מאוטונומיה בתות ותחבולות.

אל קהילה היה "מקדש" - רוב קהילה, ועד קהילה, קומת צדקה קהילתית וליד. בקהילה גדולה היה ג'רה מ-3 גימט וקהילה קטנה - גיין בודו: השליל היה אומר את סכמ המס והקהילה בעצמם הייתה מתלבה איך א אותה יאם. ההודים קיבלו משות בתוך החלל, שנעצו להדליח את נאמינותם אליו. הם היו אחראים

אל מוסד שקרא חסד - בהקמת המשקלות. מוסד מכובד זה קיבל אימים משמעות בתות, והמתסד היה למ אחראי אל הצניעות בשוק, ועל סביות כל התנויות בימי שישו ורליפה לתפלה במסגד. בנוסף, הם סתרו יחדיו או זה לזה, חיו יחדיו חסנות והוספד זה מזה. לתפילתם אלו ואחיה קלא ההסתוריון הנוצץ ברעוד אואים דמם: לדברציה -

קלות ארכים מוסלמים ותחבולות. ילפי מאולני המשל מוספד מהחדרה, ולכן אנו נמחים הפסדה אל חבני המעשה העברי לקולנו מוסדות משלמי מוסלמים.

ביד יהודי פול המקדל אביד שרץ, והיהודים יכלו לבחור לכן ללדת. בכדי למנוע תכנס Forum Shopping - בה מתפלים את התוצאה הטובה ביותר בתוך יהודים ניסו ליישר קו למ הבין המוסלמי. בנוסף, אכיפה פסקי דין יהודים נעשו על חרם בעיקר. אלו הייתה להם מע אנכיפה. ולכן הם למ פנו אליל, ולתת שרצים בקשות אל הוצ'ה. מאדו למה שנת אלמו מכ - יחסי מעלים

25) עם הכניע המוסלמים והשלפן אל כדי ^{ציונה אל אסור פנה אל "צכאות אומ"}

נכאליכי ביד שרץ יסכמ לאכול את הפסקה ככל שהט קרובה יותר לפסקיתו. דין אחיד סייץ במקרים בהם התבקע והנתקע אינו קני אותה בדת.

1. מרחיב האוניברסיטת המרכזית כי דמיון בין המשפט הישרי למוסלמי.
בניסוח גשפיל מסוים היו הסכמה של אלה או רחוקה ולא דמיון מקרי.
המחקר של המשפט הישרי והמשפט המוסלמי נתקן בקרייז לא גשפיל.
באשר המשפט המוסלמי היה בהתחלה (מאות 7-9) הדגל היהודי כבד
הייתה כתובה ומקומם היטד, אך לקחות סוף המאה ה-19 החל מחקר
שק המוצא שלו הייתה שהאסלאם הושפע מהיהדות. טענה זו נשפטה
הממצא שהלכה המוסלמית התפתחה לא דווקא בתנאי האי ערב (מקנז מוסדו
של מוחמד) אלא בצ'ראק ובסוריה, ולכן היו זה נק' השקפה של היהדות אבות
לא המאה השמינית. ואולם הקרייז הם רבים:

1. האסלאם יכל להיות מושפע מהרבה דגמ והלכות החל ממנהג סדרי קדום,
מבני המזרח התיכון, מהדת היהודית והנוצרית למשפט יווני,

רומי-ביזנטי או פרסי-ססני. יתכן שלכך יהודית הטעה זו מושק חמי אמל.

2. אנשי הלכה באר דת לא יוצו ש"שאלו" מדת אחת, ולכן קשה להתחקות ^{אילו} ^{אילו}

3. משפט סארי - אסמני הלכה הטעה מיהדות, התפתחה באסלאם, ובמסורת

החדשה גרה ליהדות לאחר שכבר נאלמה ממנה (מנעמי יהודים בתחילת אלפי ^{מאות})

4. בוסלמי יש נטייה לשייך הלכות למוחמד הנביא (כמה שיזר קבוצה כק

יאה קדמה), ולפסמנו אל אמנמי השלמי הערבי (משפט יוקה לערבים

כנעמי הדת הבוסלמית). קשה להתחקות אחרי המוצא האמיתי של יצירת הלכה.

5. כאשר שתי חרות נמשכו לאותן קצוות בלא מאורגים סמוכס ורעמי

חיי גממי - יתכן וההלכות כמסנה לעצת יוגימיות יצאו במקה

דומות - כיוון שהיו • תלויות באותן נסיקות

השקפה ביהדות מהאסלאם: אם ¹ אין ממש יחודי ² ואין אצלם הלכה ³ אלו חז"ל

אפסד הט דנה בתק הביאולים, ⁴ כחייג לאלכה, ⁵ לזמן שבו הולכה

החומות אצל המוסלמים: נבדק את טעמיה, כפי שבוינו ל' החכם

היהודי! אמל, בפנינת הכתדה ר' צמח זאן לא ציין מהיך הדלא את

הלכת "קרודותיה", למחל שאין סמוכס באלכה, והלא מוחת באסלאם.

אם אין טעם לטעם - נראה זאת כשפעה אסלמית.

9. מהם נקודות הדמיון ובמניין בין המשפט הדדני והמשפט המוסלמי?

צמיון ראוי הנקבעו בין היתר מדמיון ראוי קצת *

10) נקודות המשפט: ביהדות המקור ההש הוא התנ"ך, לאחר מכן ספרות רב"א (משנה), תלמוד, אור"ח, מנפ"ט. ההכמה נצריח גם בהקט לפיתוח ההלכה באסלאם יש גם חוקר לפני נקודות: ספיות יסוד - הקוראן, לאחר מכן ספרות הח'פית - אמיות, מחפ'ים ומעש'ים שמחוסש לקרא או ח'פ'יו ישו ח'ל'ה, הסכמת הצידור (למעשה) והקט. בנוסף יש גם את הפסאטורה - לקור ח'ל'ה הקדמת האכות, שבו זנפ לקראו או לאיש מהצידור של ע'א ח'ל'תית, ומכיון שזוהי ש'ל'ת מש'ל קצואוסלית - מתפתפת מהפס'ט ולא מהצ'ל'ים - היא ענפה טאוג (הרבה יותר מהא'ת היהודי).

נימ' אהצ'ב'יע ז'ל הקב'ה קוא'ת ובמניון בין נקודות המשפט
11) אופו המשפט: בשני ש'ל'ות המשפט המש'ל הוא פורמאליסטי, הלכתי, (מוסלמי א'ל ע'ת - סס'י פ'ת'ת ס'ת'ת)

מקור הסמכות הוא בא'ל, מנסה להחיל את כל תחומי החיי'ם והחומ'ת בהם כיצ'ד אנפ'ש (למש'ל, ס'אס'ה ש'ח'ה - מדניות, כמו משפט צידור: כיצ'ד בתח'ם ח'ל'י, את מח'פ'יו וכ'א. מסבירה את החיי'ם הצידוריים דמ'ניה) => בשתי'הן ביסוד הדת אין הפרדה מהמדינה כי הנחת המוצ'א הוא שהמשפט הדתי כל'ל הכל'.

המשפט המוסלמי הוא אוט'יסטי - הקרא'י יוצ'ר ד'ר'ר'ט מסי'מ'ט וק'ן האוט'ו'ר
הוא מוסמך הדת. הספ'חת מה ענפה ש'ל'ת ^{המאמ'ת הפס'ל'י} או מתמצ'א'ם כל' <=>

* (ראוי ודמיון נוספ' קצת)

- באסלאם אין את הש'ת שמקודשת איהומ'ם וא'ח' אלמ'ת מנחה (רק קת'ולית יוז' ש'י' נח'ט וז'הו).

- ביהדות 3 תפ'לות קיום, באסלאם 5

- יהוש'ט מקודשת אש'נ'ת, מכה מקודשת (מוסלמי'ם קנפ'ס'ט א'י'ם).

- קת'וליה היהודית יש נ'א'ל וק'ד'ל'ית יותר תש'ת

א'ס'ר

15

ואילו היהודות באל עדין "והגיתו בן יונת ואל" אומדן ג - מאנכ
וראמוג והדן הפכה נגיש יתפ איבודג מאינא.

המשפט מתפתח לאורך הפזיות ולאו כווצרה בוגדא אחידה.

השתתף יס אלתה של "נצגו אדרי הוכאה" - לאורה חתימת התלמוד

בבר יאין כ"ב חיבוסין. אצטיו רק מברשא. גא האלא מאה 9-19
האו תר הקבאון נ לאור שההכר היתחווה.

פסיון חלוקה למסגרות אודיס נרצו. קצת שהמשפט הפכה מחלק - "נצוות
ואיסורא" המשפט המושא נכסה לחך את א מעשי האנושות א- 5
קטגוריות.

במסופה אכאיה החיל יכל לחפיק חקמ - כלומר להוסל אלה

אל ט חק במאה ה-19 כוח נב נמש ונצרת הפדות

הדת מהמדע. פסיון אהננס משל מוסלמי אצורה -

קנדקם קל אפי מאדו. ואילו דשאל לו היה פסיון אהננס

מש אדרי לתק החקורה האצרתית. במשפט אדרי יס

"דינא דמלכותא דינא"

נבלחה - שיפור, רצון הצידור יכל ארשכ אל הדן, כמו

הדן אדרי: "אין מתקנים חקמ אצידור אינו יכל אצמד דה".

פפריה הוואלאל - מתקנות האוסכלא האוני -

המשפט המוסלמי פאורליס, דלל צמא חים ואילו

אל כו ש מתקנות במשל אדרי (דת שמאי אית הלל)

הוא סחור פאורליס, ואולבאלא מוסלמי יכל ארשכין אלא צמ

ואדיו אהתמד מוסלמי אוד.

ספיו - התגל - האמות. פסיון אצקול אור הדן הכתוב

היו גא במשפט אוד כמו הפוזלול של היל

הדקן או מכנת חמל אדרי בפסח.

נח ומשח - משח אדרי סתרה דין כס, כמו דיהודג

ביונא קלמוד